

mentlig i løbet af juni måned regner jeg med, at vi lægger vores hvidbog frem, og dermed kan også det blive et godt bidrag. Men tidspunktet vil i øvrigt simpelt hen være lidt bestemt af, hvornår vi kan få sagen skrevet færdig, og det arbejdes der meget med.

Med hensyn til konventet har jeg lagt meget mærke til, at sammensætningen af konventet, som jo er blevet bragt på bane, ikke alene bliver medlemmer af Europa-Parlamentet, men i høj grad også repræsentanter for de nationale parlamenter, formentlig regeringsudpegede deltagere også fra kandidatlandene og fra offentligheden i øvrigt.

Jeg synes ikke, vi skal sige, at et sådan konvent sandelig ikke må sidde og diskutere tingene. Lad os dog være åbne over for sådan en idé. Jeg tror så til gengæld, det vil være godt og vigtigt, at et sådant konventarbejde får et meget præcist mandat, og at det i øvrigt også skal gøre sig færdig i rimelig god tid.

For det er jo rigtigt, som hr. Keld Albrechtsen allerede selv sagde det, at på selve regeringskonferencen bliver det regeringerne, der bestemmer. Konventet, kan man så forestille sig, kan aflevere sit arbejde i god tid i forvejen sammen med andre input, sammen med andre forslag til regeringskonferencen, men på regeringskonferencen er det regeringerne, der bestemmer. Sådan har det altid været, og sådan vil det også være ved en ny regeringskonference.

Hr. Thulesen Dahl har ret i, at der er mange ord her, der indgår, som selvfølgelig først i virkeligheden bliver ordentligt belyst, når vi kommer til det konkrete. Må jeg bare nævne, at Storbritanniens statsminister Tony Blair jo også har opereret med en slags andetkammer bestående af nationale parlamenters repræsentanter, som kan kommentere eksempelvis på subsidiaritetsprincippet, altså det, vi i Danmark kalder nærhedsprincippet.

Så der er mange konkrete synspunkter, hvor man ikke bare kan sige, at det og det ord ikke må bruges, ikke må anvendes. For mig er det helt afgørende at komme ind bag ved ordene og se: Hvad er det egentlig, det her betyder, og hvor er Danmark henne i et sådant samarbejdsforløb?

Når jeg derfor har sagt, at vi ikke kan støtte SPD's forslag, hænger det jo sammen med, at vi ikke synes, at den konstruktion, som SPD lægger frem, er en konstruktion, vi kan nikke til.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at statsministerens svar ryster mig en hel del. Nu er statsministeren åbenbart indstillet på at acceptere ideen om dette føderalistiske konvent, altså simpelt hen en grundlovgivende forsamling, der skal komme med et traktatudkast. Og statsministeren antydede ligefrem, at der kunne blive tale om en meget tilbagetrukket rolle for regeringerne.

Hvad var det, statsministeren helt præcist mente om sammensætningen af dette konvent? Jeg hørte det sådan, at det ville blive stort set alle mulige andre end regeringerne.

Så jeg vil godt spørge statsministeren: Den idé, som man har undfanget i EU-parlamentet, og som jeg godt forstår at føderalisterne har, nemlig at der skal kunne træffes flertalsbeslutninger i det konvent om de kommende traktatudkast, er det noget, statsministeren så også vil acceptere? Altså det her er simpelt hen ved at løbe statsministeren af hænde.

Vi ved jo alle sammen godt, hvad det bliver for et traktatudkast. Det bliver et føderalistisk traktatudkast, når man slipper det konvent løs. Det er statsministeren vel godt klar over.

Jeg må indrømme, at jeg er meget rystet over svaret. Jeg håber, at statsministeren vil rejse sig op, modsat sin praksis, og uddybe det her spørgsmål lidt mere. Det er faktisk et utrolig vigtigt spørgsmål om hele vores forfatnings forhold. Jeg må så mindeligt bede statsministeren komme lidt dybere ind i det.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak for svaret, selv om jeg må sige, at svaret vel betyder, at den første afvisning, statsministeren kom med af det tyske udspil, ikke længere står ved magt, for statsministeren bevæger sig nu ind i en diskussion, som jeg selvfølgelig er enig med statsministeren i, nemlig at der er forskellige måder at tackle det på og tage de enkelte forslag frem på.

Og så vil statsministeren alligevel godt diskutere tokammersystemet som en mulighed, bl.a., kan jeg forstå, fordi Tony Blair også har været talsmand for en model, hvori et tokammersystem indgår. Men så er vi altså også ovre i centrale dele af det tyske forslag, som statsministeren så altså er imødekommende over for.

Så den første rene afvisning af det tyske forslag står altså ikke længere, her 5 minutter senere, ved magt, som jeg forstår det, og jeg synes, det er al ære og respekt værd, at vi får det klart